

„Skeptický poslucháč sa pýta, čo chce svojou poéziou dokázať.
Ginsberg jednoducho odpovie: NAHOTU. Ale poslucháč nalieha:
ČO TÝM MYSLÍTE? Ginsberg sa vyzlečie.“

—
Táni, za vážne rozhovory a písmenká.

—
Zvlášť venované všetkým hviezdám, ktoré radšej vyhasli, akoby
mali pomaly blednúť.

—
„Sme ako herci, ktorých vypustili do tohoto sveta, aby blúdili
pri hľadaní preludu, nekonečne hľadali polotiene
svojej stratenej reality.“
/Morrison Jim/

—
Martinovi Karolovi. Zostaneš mojím bratom.

—
Nežnému a besnému čertíkovi menom Sue.

—
Silvii, zakázanej žene.

—
Našej babke.

—
„Mojim Láskam a Strážnym anjelom - manželke, deťom, rodičom,
bratovi, rodine a priateľom, ktorí dávajú zmysel celému príbehu.
Bez zmyslu sme Nič.“

VOJTECH ŽÁK

REMINISCENCIA

HORIACA

KRV

© Vojtech Žák 2021
Reminiscencia

Grafické spracovanie: Michal Tankovič, Garmond Nitra
Vydavateľ: Garmond Nitra
Vydanie: prvé, 2021

ISBN 978-80-89703-86-9

čosi...

čosi je v tebe
úskoky zradných mačiatok
črep zrkadla na oltári
a list
bozk na rozlúčku
akýsi pazúr
zúrivo sa bráni
chce žiť
vôľa umrie
za kriku bubnov na svitaní
už čosi odchádza
dupot koní
na bleskoch od vojaka
strach ticho zvoní
konár sa láme
a padáš
bez slzy
prekliaty osudom
vlkodlaka

noc duše

všetko je veľmi smutné
keď v hlave svieti tma
a oči, verné pohľadu
zakryté sklenenými viečkami
hľadia do prázdna...

tajomstvo nočnej tmy

pozdvihni hlavu
veď
hviezdy ťa ukryjú
v temnote svojich srdc
a mesiac zahalí
tvoju divokosť do zamatu
noc je matkou zlých

pozdvihni hlavu
oči nech hľadajú priamo
veď
čas nemá čas na kompromisy
možno ťa ukryje
iné srdce a iné telo
mysleť ovládne alkohol
či pomoc zasnených

pozdvihni hlavu
a uč ju kráčať cestami veľkostí
čo ak sám život
skrútený v sebe
ti s pokorou odpustí
vráť požičané
a ukradni odopierané
ani vrah
pokojne nezaspí

prosím
už konečne
pozdvihni hlavu
usuš slzy smiechom
nalej vína
a zakry prachom
spomienky

tebe to nesvedčí !

kurva

milenka s nožom v ruke
pohľad tigrice a matky
čo zjedla dieťa
vlastné dieťa
sex v prázdnej túžbe
zahrabaná pod odpadky

ráta prachy !

koniec

vrah
samovražda
výčitky svedomia
spomienky
úsmevy
koniec zlý
koniec dobrý
pútač v tvare pištole
studený ako žena
tak isto dráždivý
bez myšlienok
robiš prázdno
a činiš kompromis
tvoj prvý správny úsudok
ako zver
končíš na ražni rozkoše

životný úder

akési slnko rozpúšťa
svoju pýchu
vo farbách noci
možno má v rukách slzák
lebo dýku
zostáva však bez pomoci

a toto sa deje
na kraji sveta o polnoci
rituálna vražda v mene
tieňov diablovho mena
bolesť v končekoch prstov
milienka je ukojená

akási zmena
vraždou vynútená
krvou spečatená
satanom vyhlásená
a bohom v okovách
fariieb noci potvrdená

rodičom

presvedčte ma že krv
sa nepije z čaše reality
že nepotrebujem oblátku
na prijatie iného tela

že na sen
nepotrebujem ópium
ženu peniaze kostoly
a že kohút
kikiríka viackrát ako káže slnko

večerná krv človeka

už prach svieti farbami úsvitu
a kráľ si odkladá svoj plášť
kone čo cítia vodu na míle
ich nepokoj nám vzýva dážd'

len trpaslík skrýva zlatý zub
a hojnosť hostín hadov preklína
iskierky na duši
sa rozhorja jasnejšie
keď odhodíš maškary
vstúpiš do vína

hlas poľníc, anjel kráča tmou
zastretá vždy býva vôňa zrád
zub času nech je lampadou
ach, veril si a toľkokrát

už prach svieti farbami úsvitu
púšťou sa hrá rehot divochov
zlá víla trhá orgován
sen primíza ti pod dekou

hlas bohov stúpa k výšinám
a bohatier čo verí snom
vábi svetlom z rozprávok
že nájde krištál pod snehom

nezmysel

vták smrtihlav sa trhá
v divom lete
krv tuhne strachom
chvíľa pichá
zver pred lovcami
príliš tichá
sa sama kladie na tanier

život sa skláňa
dojmom ticha
gilotína skúša smer
pod hrdlom sa skrýva britva
čosi musíš
už nemáš na výber

divoký je rýchly sen
klamstvo cieľom hľadá seba
snáď príliš často
verí v nutnosť
udri
a obleč ten nezmysel

slza až za hrob

hviezdička dievčatko
plakalo
a ja som ju
s nožom v ruke
utešoval
že to bolieť nebude

posraný súcit

a to kura

sklamanej

ak mu veríš zapáľ si vlasy
uhlíky v popole naberáš ústami
lovíš tie spomienky keď ste si potichu
dvojtelo želali

pamätáš?
na denné lásky
a noc čo spáva zviazaná
mlčíš a bez otázky
zostávaš často klamaná

ak mu veríš zapáľ si vlasy
a spolu s ním skoč do mora
alebo
sa smej šťastím
v mene krásy hraj drámy
a buď vždy milo neverná

cobain

pocta
krutosťou nalomené bezvetrie
ukradnuté
miznúce
tichou spomienkou
na idol
sfarbenou na popol

slepnúce prskavky

zrelí k potopám zbláznení do snov
veriaci umelcom čo sú len doslov
deň za dňom miešali nápoje
lepili nálepky nápisy prudký jed
opití chráchali kopali do smetí
hľadali podchody nestálych obetí
snažili vybuchnúť rozdriapať papiere
heslá a fontány kreslili na dvere
merali rýchlosti k tlkotu bez potu
tušili výsledky v osídlach despotu
zamknutí na izbách nechcených otázok
mašličky vo vlasoch vzorový obrázok
odvahe otrokov hádzali rozkazy
predával dotazy kto lode odrazí
schúlení do diery vo svojom pancieri
dobyli nádvorie chlpatí rytieri
sluha a kľúče lesknúce od pekla
obrana klamaní zradného bezpečia
morbídne kurvičky presmutné paničky
nádeje bozkávať studené lavičky
odpoveď vesmíru skrytá a nesmelá
pocity šialenstva je rieka bezbrehá
posteľ a to dievča jej smiech jej chvíľa
v taxíku blúznenia láska ma nezložila
v košiari túžob kone sú väznené
zápach slobody trápením posledné
odpustiť rebelom nežlivé nahoty
kľáčiaci s prsteňom osudnej samoty
ľad s ohňom v spleti hier
krehký mier vojny tieľ
duša s menom šípom vzdoru
zliepa šťastie z krvi pier
pokojní k nepokoju vzbúrenci na lodi
paluba vidiny žralokom hodený
kormorán špina hmiel
bodnuté inštinky zúfalý vrahov rev
piskot duší komár tuší čo sa sluší

nápad krásy zvláštne časy
v tejto básni práve zhasli čosi naši

krutý album žitia

stará fotka mi kradne tvár
rozpustený sneh sa plní černotou
spomienka vždy čaká žiaľ
som pes ten napadnutý besnotou
schovajte podoby do rúcha smiechu
ak sa smejem plačem za rohom
to večnosť vyvoláva snivú pieteť
pachuť smrti je našim motorom
vietor nás volá strach sa búri
v zrkadle prší je jeseň chladná
kam vkročíš kam vidíš - iba múry
vlastná fotka - fotka pre svojho vraha

láska v sukni

ženské telá
spovedané
návrat v zmysle
chvíle života
čas skúšať
pokúšať
milovať
meniť svetlá
v menšie
a svetlejšie body

vzťah

vravela
že je zajačik
a ja poľovník

vždy keď strieľam
cíti
čosi v povetrí
je predsa žena
o to ide
hladí
sa myšlienkou
či boli slepé...

čo?

Zvedená nahota visí tu na stene
priveľa pohľadov ktoré si povieme
otázky nesmelé vábivé dotyky
nežlivé rozkazy boľavé povzdychy
tak často samotný cesty si skrížime
narástlo v bolestiach v pocitoch zblížime
pošepkaj nakrátko ty moje káčatko
čo toto znamená potvora šialená

čo...

čo ti chýba
rozkáže ti láskou

čo denne strácaš
nahradí ti maskou

čo slzou hľadáš
naznačí ti čiernou páskou

nemý...

nemý tlkot slov
a koľko máš
a čo si užila
a koľko vieš
a načo sa hrať
nemý tlkot slov
bez pocitu zápasu
hrou bez bozkov

zatmenie

dusiace krídla
studené bozky
na ústa
problém našich čias
rozum - ten šialený samovrah
srdce bodnuté víziou
o hnijúcej mŕtvej vrane
deti sa zabávajú
s krvou na perách
len viera
v smrť a jej šťastie
celá naša guľa
v objatí nepreniknuteľného
šedého tieňa
krídel kondora

fatale

oči vnútra
uviaznuté voskom
skrehli jedným smerom
bez žmurknutia
v tieni plameňa
hľadia ako dohára
svieca

žiara

vydaný napospas teroru
listami na rozlúčku
vysoké napätie strachu
zapálené srdcia
parodickí obesenci
kráča hrdo
lovec dobrodružstiev
za volaním smrti
ovešaný
hriechmi jednej matky
okúzený
vôňa ženy
a fatálny inštinkt
nočné rytmy
pocit
stratenia v čase
kríza
dračí oheň
precitnutie
tieň - telesný strážca
v hlave tupo
hlavolam bytia
skvost porezaných tvári
zmija z tvojich očí
rebel v dome vyhnancov
cez mosty ticha
k samote
mágia kina
kina v živote
divoký kvet
rozhranie: kňaz a dievča
najtajnejšia zbraň
kráľ silných motoriek
život : zakázaná žena

spomienka na ňu

lampa
melanchólia svetla
hriešnica na oltári
vyzývavo nežná
a brutálna mačka
vražedná posadnutosť
bez tromfov
divoká hra
krv na kolíske
kult
ako v zrkadle
najaté pery

xxx

a keď sa navečer
pri večeri
smejem
netuším
že pod oknami
sa ticho s pištoľami
plíži súmrak

chiméra pocitov

v prachu a krvi doterajších dní
skĺzla hlava k dlaniam
skrývala jazvy času jazvy po matke
utopenci v čiernych dňoch
s bolesťou zaľúbeného hada
kráčame k šeru šeru studených zápaliiek

smutný pohľad starého koňa
slza k modrému jazeru
odlesk úlomkov času
kocky vmetené k rieke života
pes utekal chvost zvláštne stiahnutý
tma zrkadlila lacné piesne
o utopencoch v čiernych dňoch

odsúdený

volám Ťa po mene
plač, čo vzýva v mukách dážd'
kraj temný, víchor v znamení
kyslasté víno tichých vrážd
smiech bosorákov v plameni
čas vízií sám kráča vpred
väzeň tu spí sklamaný
len sny sa učí naspamäť
svojou krvou
pre druhých kreslí
rituálny dávny sen
vo fľaštičke s trochou jedu
načo myslí?
netuším a predsa viem

už totiž

keď táto zem zomrie
presvieti čas
pocity rozbúria dávne rieky
smutné blues ozvučí ruiny veľkomiest
vrana sa posadí k slnku
vlak príde
už totiž cítim koľajnice

prievozníci

Zneistená kategória hmoty
Reflexie spustnutých ruín
 konzumnej spoločnosti
 v našej spoločnej
 ukradnutej duši
Sme Cháronove deti
Bez hľadiska pôvodu či zmyslu
Bez pocitu niečo dokázať svetu
Bez idolov divadla
 kráčania s morfiom v čele
 znamením znamenitej nudy
Sopliaci zbavení cti
 nehodní matkiných prsníkov
 neskúsení v otázkach sexu, peňazí
 lží a právd
Sme Cháronove deti
Cesta k posvätným horám
 obkolesená známymi ksichtami a hriechmi
 visiacimi za tenké nitky strachu
Účelnosť našich rozhorčení
Skrytá za nihilizmus udupaných slávikov
Lásky
Ako výzvu k ukončenému
 píšem tieto esencie z ríše
povzdychov tehotných bohýň

už končí čas kvetinových smetí
prichádza
 had s úskokom v očiach
a pieskom v zuboch
prináša
 smäd po krvi
a kyslom mlieku

prvý vlak

S pristrihnutou srstou
potlačeným návalom bezduchých fráz
 Smäd ušmúľaných peňazí
 v náručí podstatných kurtizán
bezbrehý pocit anonymity
 v istote obety
 našim časom
každé ráno
 otlačený spánkom
 zdravím raňajšiu náladu
 čerstvo vyholeného mesta

matka

ak sa objaví svetlo
Skaly útechy
a to modré bralo
v horizonte slnečných pohľadní
schovávaš teplo na duši
pre vtáčikov
čo utekajú z týchto
pekných krajín za zimou

tlkot spomaleného záberu

Šialené miesta na ktoré chodím
Strácať čaro jednoznačnosti
Socha
Póza s úsmevom viac ako skazeným
Otrčí sa nehanebne otázka
Zavrčí večným tichom a šťankami zúfalstiev
predchádzajúceho a nasledujúceho dňa
Asi fatalita okamihu
Nutmavá bolesť a lepkavý sneh na
Plameni
No najkrajší je ten obrys na stene
ešte pochybná hrdosť samotárov
/Dnes zatvorené/

pieseň

si moja zvláštna láska
slza na oheň
čo teplom praská
podpálená pochodeň
môj sen

nežná si v svojom svetle
až smiech
sa trasie v mojej skepse
z toľkých čudných viet
asi liek

tak ako nad nami je nebo
v noci sa pálim iba tebou
nepýtam sa načo prečo
všetko viem
môj sen

xxx

zo svetla
na okno
sa zlietajú
myšlienky
uväznení vtáci
človekom

ako rád
by som ich chcel
vidieť
lietať

paradox

človek
ktorý pretláča
svoju vôľu
za hranice
okna
nevyhnutne
raz
skočí

magica demonica

posledný tanec
ku hviezdám

svet horí
v kruhoch

bolí
a tvorí

jazvy
po dychu smrti

a v popole

ušpinený
nový život

leto

lístie opadá
bez sĺz
rozumne
pochová
jedno leto

masky

Zobrali na seba masky
Veľjaštery múdrosti

Kričia o konci
O padajúcom kamení
A kruhoch vody

O sebe
a nás

To čas a priestor
Nekonečno
Vymedzilo konečnosť
Ľudských túžob
Myšlienok
Zjavení

Kto počúva deti
bojí sa
identity Čakania

Nebezpečné prístavy
plodia príbehy
o pirátoch a mŕtvych
Albatrosoch

Život v podzemí

Zobrali na seba masky
Veľjaštery múdrosti

Masky strachu
v
PLAMENI

muž, ktorý si neveril

Chcel by som znieť Boha z oblakov.
Ukázať mu prstom svet. Pohladiť mu
viečka. Povedať mu neslušný vtip.
On sa zasmaje. Viem to.

Po uliciach odpadkov.
Ľudské duše ubité v ilúziách a
problémoch.
Tá cesta nevedie za roh.
Ktosi vymyslel Smrť.
Vymením ju za Život
voňavý, teplý.

S anjelmi v povetrí
oprášim spomienky v chráme.
Načerpám silu.
A pozbieram odvahu vykročiť k Mestu
nohou.
Nepýtaj sa kam kráčam.
Nemá zmysel lepiť
vtákom krídla krvou a snehom.

Mám 20 rokov. Chcem žiť.

na pokraji sentimentálnosti

Je to zvláštne,
keď nám pred očami,
po kúsočkoch,
odchádzajú najbližší.
Každý pohľad,
Slovo,
Dotyk
Bankovka
či posolstvo má svoj význam.
Spätne.
Človek s nadhľadom nato príde skôr.
Hlupák nikdy.
Meštiak, keď sa to stane.
Pocestuješ v autobuse sám.
Vodič – spomienka.
Cieľ neznámy.
A na obzore črty známej tváre.
Odpustená výčitka.
Láskavosť mŕtvych očí.
Múdroosť.
Je to zvláštne.
Spätne.

PIESNE

1.

So slnkom v tvári
na stožiar, čierna zástava

Hlasy vo vetre
kam ma pozvete
a kam odvaha

ref.
Cez moria
pohoria
cez rieky
preteky
do raja

Túžbou za šťastím
životom platím
zvláštna povaha

Deň za dňom ďalej
kam ma to nádej
nádej dostala

ref.

2.

Keď som išiel večer sám
V tme som hľadal Tvoju tvár
O svetlo prosil nebesá
Na chvíľu s Tebou smieť byť kráľ

Ref.
Ako mám
Mám Ťa najst'
Dávaš mi krídla
Chcem Ťa najst'
Láska vždy býva
Keď máš osemnásť
Osemnásť

Vydal som sa cestou snov
Často som kričal s ozvenou
Ozvena môjho hlasu
Nezmení túto trasu
Tma vedie moje kroky za Tebou

Ref.

3.

Vedľa mňa spíš
Unavená
Máš tichú tvár
A ramená

Ref.
Tak, Áno či Nie
Veď Boh to vie
Keď slnko výjde
Poviem Ti Nie

Vedľa mňa sníš
Doráňaná
Snáď mi veríš
Milovaná

Pri mne ležíš
Odovzdaná
Boleť Ti dám
Ži radšej sama

Ref.

4.

Si moja zvláštna láska
Slza na oheň
Čo teplom praská
Podpálená pochodeň
Môj sen

Nežná si v svojom svetle
Až smiech
Sa trasie v mojej skepse
Z toľkých čudných viet
Asi liek

Tak ako nad nami je nebo
V noci sa pálim iba Tebou
Nepýtam sa načo, prečo
Všetko viem

Si môj sen
Si môj sen

5.

Šťastie ma opustilo
Šťastie je vrtkavé
Ja neviem, čo sa stalo
Cítim však je to zlé

Šťastie ma opúšťa
Jak tá žena včera
Šťastie je milienka
A ja si preto spievam

Šťastie je vrtkavé
Šťastie je vrtkavé

6.

Našli sme domov
Domov pre nás dvoch
Napišme na telo
Pár pekných rozprávok

Si moja princezná
Aj žena z ulice
Nehy je priveľa
Dve plné krabice

Ref.
Našli sme domov
Po rokoch trápenia
Od dverí ku dverám
Keď láska bolela
Keď láska bolela

To ticho okolo
Aj veľa otázok
A prsty po tele
dokreslia obrázok

Srdcu sa neverí
Rozum je na krátko
Pošepkám do ucha
Si moje dievčatko

Ref
Našli sme domov
Po rokoch trápenia
Od dverí ku dverám
Keď láska bolela
Keď láska bolela

7. (riekanka pre Vikyho)

Išiel jeden sanitkár
Viezol on nám babku
Najedol sa papriky
Štípalo ho v zadku

Ponáhľal sa ostošesť
Vijú, vijú, vijú
Kde je záchod pre chlapov
Schladiť rit' na chvíľu

NÁČRTY
DO PRACHU

Júl 1995 - Jún 1996.

Sám so sebou o sebe a iných.

Kto má v očiach muchy, má topánky od hovna.

Svet má veľa temných zákutí, kde to smrdí štankami, zvratkami a lacným fetom. Ak niekedy prepadneš melanchólii, choď sa tam pozrieť. Mňa to riadne zobralo a nie som žiadna fajnovka. Ale prebral som sa.

Na mojom pohrebe neplač! Ale pomodli sa, lebo nikto nevie, čo je za oponou a slzy aj tak nebolia. A mŕtvi závidia živým práve bolesť. Tú božskú bolesť života.

Pýtame sa ... k čomu sú vlastne takéto chvíle? Chvíle zastavenia a obzretia sa za seba, i do seba. Hľadanie strateného času? Nieкто odpovie: svedomie alebo vyrovnanie sa. Nechceme nikoho pri sebe, pretože ani tí najbližší by nás nemuseli pochopiť.

Príčina môže byť akákoľvek. A dôsledok tiež. Vám, moji bratia a sestry, radím: nechajte svojim pocitom voľnosť, nech odídu tak isto, ako prišli. A uvidíte, vtedy Vás to posilní! Nechajte prúdiť spomienky cez Vašu hlavu, nechajte prejsť tú clivú energiu Vaším telom a tým vlastne očistíte sami seba, pretože každý odchádzajúci si vezme niečo so sebou.

Samotáři sú nebezpeční.

Nepotrebuje stromy poznania, aby sme ušli z miest, kde je všetko, ale kde je NUDA.

Zložitejšie je vždy zraniteľnejšie.

Ľudská túžba pokorovať nepozná hranice, pokoruje aj samú seba.

Naše vnútro je to najkrehkejšie, čo máme. Ale to si uvedomíme asi až vtedy, keď ho budeme zbierať na lopatku. Smetisko dejín je blízko, ale smetisko ľudských pocitov je podstatne bližšie.

Tajomné miesta, ľudia i veci v nás podnecujú záujem. Strach môže byť balzomom na prekonanie istých hraníc. Strachom sa očisťuje. Núti nás konať inštinktívne.

Myslenie by malo byť jednoduché. Prílišnou zložitou triediť svoje sily.

Obmedzenie nás núti hľadať iné cesty, a tým všetko zdokonaľujeme.

Ľudské rozmery nemožno merať. Možno ich len naznačovať.

Existujú myšlienky, ktorých sa vo svojom vnútri veľmi bojíme. Veľmi.

V každom prípade radi skáčeme do vody bez toho, aby sme vedeli aká je hlboká.

Čiernu ovcu nemá rád ani pastier ani stádo.

Žiť bez hraníc je rovnako krásne ako nebezpečné.

„Svojho“ umelca, človeka, ženu, filozofiu, hudbu,... poznáš podľa toho, že nevieš, či ho miluješ alebo nenávidíš. V každom prípade ti však dodávajú silu.

Nadhľad je niečo, čo nás má upokojiť.

A Vaše reči o tom, že zle skončím beriem s úsmevom na tvári. Skončíte presne tak isto...

Občas treba ľudí riadne provokovať. Nebude nuda.

Od filozofie očakávam len jedno, aby mi dala myšlienku do života. Nič navyše.

Neradi sme svetlom, pretože vrhá tieň. Vždy väčší ako sú naše očakávania.

Sneh a smrť. Zakrývajú nedokonalosť.

Hlboká duša nasáva všetko. Aby neskôr s novým prílivom prekvapene zistila, čo vlastne skrýva.

V prepadliskách snov som našiel vlastnú identitu. Lásku večného ohňa a ľadu.

Rebeli nás učia detstvu.

Chopiť sa srdca, stlačiť ho a s napätím čakať, kedy vystrekne. Náš vzťah k láske.

Reťazami obtočený svet raz nevyhnutne zošalie.

Život je krutý do takej miery, do akej sme si to ochotní priznať.

Absurdné je všetko za hranicou vlastných predsudkov.

Krívajúca noha ma pozdravila. Nevšimol som si ju. Myslel som na krívajúcu nohu.

Ozvena z iných ľudských srdc sa vracala vždy neistá...

Položil som na kríž veniec a spomínal. Keď som odchádzal, začul som tichý, ale zreteľný hlas. Nemal som odvahu sa otočiť. Díval som sa dopredu, veď zrkadlo budúcnosti tak milosrdne skresľuje minulosť...

Človek vzlietol k výšinám géniov práve vtedy, keď začne vlastné šialenstvo pokladať za tú najbežnejšiu vec na svete.

Bojíme sa budúcnosti. Obávame sa toho, čo len ťažko možno zmeniť. Samých seba.

Popravíme bláznov. Po čase začneme šaliať. Tí blázni nás totiž držali na uzde.

Tá vec je natoľko dôležitá až je k smiechu, nemyslíš?

Odvážna kritika je len zastreté hľadanie.

Stav očistenia vždy prichádza až po vojne.

Skalpel skeptika reže veľmi hlboko. Je dobrým lekárom, ale tiež zdrojom mnohých infekcií.

Inštinkt bolesti je tou najtemnejšou, najvášnivejšou a najvýznamnejšou silou v dejinách našej planéty.

Kdesi v nekonečne sa spájajú protiklady. Tam niekde je človek.

Smútok je istá forma seba ľutovania, ktorá sa zvrhne v cynizmus duše.

Pod viditeľnou tvárou sa skrýva neviditeľný mozog.

Básnikovým spolucestujúcim sú jeho myšlienky a pocity, nerozhadzuje ich široko, ale do stĺpčeka na papier. A niekedy ich číta len on a mladí a mladší géniovia.

Prichytený ako vetrí vôňu pekiel.

Človek postrehol živelnosť sveta a jeho strach zo smrti ho núti premýšľať. Hľadá božstvá, pravdy, večnosť...

Nihilizmus je ako sauna. Krátky pobyt je k ničomu. A dlhý ti uškodí.

Padám vždy na dvakrát. Keď zistím, že padám začnem padať rýchlejšie.

Šťastie je tak idiotsky jednoduchý pocit ako fľaška rumu.

Optimista rád zbiera veci, ktoré včera stratil.

Keď už nebudeš mať za sebou žiadne únikové dvere, vtedy sa nájdeš.

Zaspávam od únavy. Odháňam otravné muchy a pomaly sa do môjho hradu plíži sen. Nehmatateľne tajomný, posolstvo. Podvodník. Vyvalím svoje telo, myslou si napustím vaňu, umyjem zuby a pretiahnem ženu bez tváre. Spokojný so životom. Zaspím. Únava ojedáva. Po únave sa vždy zobudíš.

Báseň cítiť vybagrovaným pieskom.

Kto naučí ľudí sebaúcte, vyhral boj o storočia.

Básnikova duša? Pekná žena si postupne zvykne na pohľady okoloidúcich.

Sme vždy iní. Ale v tom istom kruhu.

Vysvetlite chladnej žene, kde je jej šťastie!

Večný problém našej nežnosti: milovať a nespadnúť.

Júl 1996 - December 1996

Dôvera na všetky strany ťa určite roztrhá!

Prvý ťah je hrou na odvahu. Ďalší na sebaistotu. Posledný na zmysel.

Svet slov je založený na sile prázdna.

Nedopovedaná veta sľubuje zaujímavý koniec.

Slnko, ktoré sa hanbí za svoje lúče, sa páči. V budúcnosti však bude odvrhnuté.

Že ťa niekto ľúbi? Premennivá bolesť. Lepšie sa započúvaj.

Niekde v zákutí, nám diabol lásky našepkáva: ako zbožňujeme všetky tie predtým milované dievčatá, ktoré nás pokorili.

Príliš veľké očakávania sú príčinou našich smútkov, našich veľkostí, aj samovražedných tendencií.

Občas povypúšťať všetky strážené kone.

...niekoľko svetlých bodov v našich tmavých, skrvavených dušiach...priblížiť sa k nim, dotknúť sa ich...nevieme kam... inštinkt života je dômyselný, aspoň si to myslíme. Veríme v svoje temné, láskou blčiacie pocity.

Príbeh nie je moja silná stránka. To, čo ma fascinuje, zaujíma a robí svojským, je myšlienka!

Periféria poskytuje strach a zábavu dokopy.

Šum mora, ako prílív ďalekých myšlienok, ti vždy naznačí, že je čas odísť. More vábi. More klame.

Kryl bol veľký človek. Ale jeho piesne a poézia sú nebezpečné, ak si ich priveľmi pripustíte k duši. Učia nenávidieť tým najnevinnejším spôsobom. Milujem ho.

Oklamaná žena sa správa ako nepodarený kňaz.

Väčšina mužov si dokáže svoje ego natoľko stotožniť so svojím klamstvom, že akýkoľvek útok naň, pokladá za útok na svoju osobu.

Svojím spôsobom je každá posteľ hriešna.

Moderný básnik má srdce prehryznuté krysou.

Šialenstvo je vždy príliš osobné.

Zvyčajne sa predáme skôr ako sa stihneme nájsť.

Stojí mi to zato. Stojím v tom po krk.

Závislosť akéhokoľvek druhu by nás mala aspoň znepokojiť.

Až neskutočne rýchlo dokážu myšlienky infikovať naše mozgy. Prijmeme ich bez akéhokoľvek dotazu, či pochybností. Zvyčajne tie, ktoré sú pre nás pohodlnejšie. Z hľadiska spoločenskej konformity, nátlaku silnejšieho jedinca alebo našej nechuti niečo riešiť. Cítíme cudzie predmety v duši. Studenia, znepokojujú a neskôr sa naučíme s nimi žiť. Dokonca v nich uveríme.

Bol to jednoducho ten správny pankhart, ktorý by ojebal aj vlastného brata, keby mu to niečo vynieslo.

Žena s pevným charakterom je komplikovaná žena.

Na 19 rokov vediem príliš čudný, pracovitý, zmätený život. A veľa mojich myšlienok sa dá zobrazíť ako revolver. Zvláštne.

Zmysel knihy by som hľadal v oblasti dráždenia tých

správnych buniek. Kniha má možno, čo povedať, ale keď nezasiahne aspoň krk, po hlavu nedôjde. Ako so zvracaním.

Koniec je vždy len koniec. So zárukou nevyskúšaného milenca.

Samota je svedok proti sebe samému.

Vánok zvláštnych myšlienok ako tichá beznádej.

Táto generácia je generáciou prechodu, a preto musí nevyhnutne slúžiť budúcim generáciám ako odstrašujúci príklad a nevyhnutný základ zároveň. Karma.

Smiech ľudí pri moci. Smiech ľudí, ktorí o nás rozhodujú. Smiech hyen.

Pamäť - len mŕtvi hrdinovia.

Byť na hranici života a smrti znamená ďaleko vidieť.

Môj priateľ je nádej.

Najlepší chlapci nikdy neumierajú v posledných dňoch.

V chaose sa rodia tiché a jednoznačné odpovede.

Dobré psy štekajú na zlé.

Dobрым vyznávačom poézie sa môžete stať až vtedy, keď sa vás zmocní obrovský pocit prázdna, večnosti a rozvláčnosti obrazu. Musíte opustiť a rozšíriť svoj úzky obzor. Ako po marihuane. Otvoriť okná dokorán. Potom je to ono. A slovo zašepká búrku.

Veľkosť nezvyčajných ľudí tkvie v krutej sile komplexov.

Hľadať podstatu sveta v tzv. duchovnom princípe je, podľa mňa, narcizmus človeka.

Plačeš. Svet na chvíľu zastal - slzami.

Zlo je posolstvom sily. Sily, ktorá vie o sebe a tým je extrémne nebezpečná.

Kto nevie, aká krutá vie byť nevinnosť, vôbec netuší, čo to slovo znamená.

Neklam mi, oči máš príliš priesračné, vidieť a cítiť hlboko. Mohol by som zavrieť oči, prejsť ti tesne nad telom /to dráždi srdce/ a svetlo. Svetlo. Svetlo.

V zime si cením viac svoje teplo, preto ju mám rád. Vyhľadávam svoje nočné vatry. Svoje myšlienky.

Ladím rádio. Svet je farebný.

Ako ticho plačú deti. Ako hlasno kričia tupci o svojich komplexoch. Ako vánok priteká heroín do žíl. A ako prísne milujú naše matky.

December 1996 - Január 1997

Keď kameň spadne do studne, milovaný kruhmi.

Spermatický osud myšlienky.

Poézia, ktorá nepulzuje, je pre mňa mŕtva.

Môžeme si dovoliť pohrdať životom, keď sme ho nezačali žiť?

Sebecky sa snažíme eliminovať bolesť, ktorú prináša život.

Viem, že drvivá väčšina mladých básnikov zahodí pero a prestane písať. Je to prirodzené. Pre mňa to má význam, že je to dôkaz hľadania. Týmto ľuďom nebolo všetko jedno. Títo ľudia neboli spokojní. Títo ľudia sa určité obdobie nechceli podriaďiť. A okúsili samotu. Dúfajme, že nemajú krátku pamäť.

Citlivosť dospelých ľudí nie je priamo otupená tvrdosťou života. Je obmedzená vychodením si istých pohodlných koľají.

Tvoje želania či ciele musia byť podložené príslušnou kúpnu silou, inak prehráš. Taký je biznis i život.

Ak to budeš robiť dobre a nebudeš sprostý, budeš bohatý. Tak choď a overuj správnosť hypotéz všetkých tých nemorálnych psov, ktorí zdá sa, majú pravdu. A to je kruté.

Nikdy som nevedel, čo chcem. Ale vedel som, čo nechcem. A to ma posúvalo ďalej.

Mám rád ľudí, čo majú štýl. Štýl charakterizuje usmernený tok energie. Odkiaľsi niekam. Je v tom zmysel. Človek - štylista vždy fascinuje svoje okolie.

Slnko je život. I keď mi písali ľudia z mesta, že slnko je rakovina, ja im neverím.

Bez irónie, myslím si, že ľudí s citlivou dušou je veľa.
Nedospelí. Ach, ako krásne a smutno je nedospelému srdcu.

Premýšľam o živote a tak. Je to ľahké i ťažké zároveň. Z pozície Momentu súdiť Život. Premýšľať o ňom, ako o niečom neosobnom. Niečom mimo mňa. Snáď: Ťažká choroba Intelktu.

Potrebujem to napísať ľuďom. Potrebujem to zo seba dostať. Ak sa niekto so mnou stotožní, už vie, že nie je sám. Zahreje ho to. Ľudsky. A ja sa slovami, na chvíľu, zbavím sebecky svojich pocitov.

To, čo o sebe hovoríme, nie je celá šírka osobnosti. Hovoríme o sebe len, keď je nám veľmi dobre, alebo veľmi zle.

Vraj ti nikto, úprimne nepovie, čo si o tebe myslí. A prečo, doboha, by to mal vôbec robiť?

Som účastník tejto doby, a preto ju nemôžem jednoducho odsúdiť. Stavil si si na jackpot svojho Momentu?

Telo mám mladé. Ale dušu starca.